

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Study) เพื่อทราบพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง จำนวน 402 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในเดือนกุมภาพันธ์ 2549

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ข้อมูลทั่วไป พฤติกรรมทางเพศ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งสร้างขึ้นจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นผู้ศึกษาได้นำเครื่องมือวิจัยไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบหาความตรงตามเนื้อหา และนำมาปรับปรุงแก้ไข และนำไปหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ที่มีลักษณะคล้ายกันที่โรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งของอำเภอแม่ทะ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคอนบราค ด้านการรับรู้ความเสี่ยงที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้เท่ากับ 0.71 และด้านทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์ได้เท่ากับ .86 หลังจากนั้นนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 434 คน ได้ข้อมูลกลับคืนมา 410 ชุด เป็นข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สามารถวิเคราะห์ได้ จำนวน 402 ชุด และนำข้อมูลมาบันทึกและวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรม SPSS/PC ข้อมูลพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์หาความสัมพันธ์โดยใช้สถิติไคสแควร์ กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรและสังคม กลุ่มประชากรเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย (ร้อยละ 52.7 และ 47.3) เล็กน้อย มีอายุเฉลี่ย 14.7 ปี และส่วนใหญ่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 79.4) และมีนักเรียนร้อยละ 91.5 ได้รับค่าใช้จ่ายเป็นรายวัน นักเรียนส่วนใหญ่รับรู้ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวว่า พออยู่พอกิน (ร้อยละ 87.3) รองลงมาคือ ยากจน (ร้อยละ 12.4) และมีเพียง 1 รายเท่านั้นที่มีฐานะร่ำรวย ส่วนใหญ่ นักเรียนพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา (ร้อยละ 91.8) รองลงมาคือ นักเรียนอาศัยอยู่กับญาติร้อยละ 7.5 และมีนักเรียน 2 รายที่อาศัยอยู่กับคู่รัก / แฟน

นักเรียนส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน (ร้อยละ 79.9) ที่บิดามารดาหย่าร้างกันมีร้อยละ 8.7 และมีเพียง 2 รายที่บิดามารดาถึงแก่กรรม และมีนักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างมีเหตุผล (ร้อยละ 63.2) มีเพียง 5 รายที่ถูกปล่อยปละละเลยไม่สนใจ

2. พฤติกรรมทางเพศนักเรียนร้อยละ 7.7 เคยมีเพศสัมพันธ์โดยเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย และยังคงมีเพศสัมพันธ์ใน 1 เดือนที่ผ่านมาอยู่กว่าครึ่ง (ร้อยละ 54.8) ซึ่งเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเกือบเท่าตัว และมีนักเรียน 6 คนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิง/ชายบริการทางเพศหรือคนแปลกหน้าโดยมีสัดส่วนเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และมีการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าเพียงร้อยละ 33.3 ซึ่งน้อยกว่าเพศชายที่มีการใช้ถุงยางอนามัยทุกคน นอกจากนั้นนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์จำนวน 31 คนมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 14.5 ปี เป็นผู้หญิงกว่าครึ่ง (ร้อยละ 57.1) ที่มีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุระหว่าง 14-15 ปี และผู้ชายร้อยละ 29.0 จะเริ่มมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุระหว่าง 13 ปี ส่วนผู้ที่นักเรียนมีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกนั้นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 96.8) เป็นคนรัก และมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลต่างเพศและเพศเดียวกัน ร้อยละ 10 - 25 มีเพียง 1 ราย ซึ่งเป็นเพศชายเท่านั้นที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับหญิง/ชายบริการทางเพศ มีนักเรียนผู้ชาย 2 รายที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันด้วย ในปัจจุบันนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 87.1) ยังมีคู่อรัก/แฟน มีผู้ชาย 1 รายที่มีคู่อรัก/แฟนเป็นเพศเดียวกัน โดยเฉลี่ยนักเรียนจะมีคู่อรัก/แฟนจำนวน 1 คนเท่านั้น มีผู้หญิงเพียง 1 รายที่มีคู่อรัก/แฟนถึง 5 คน

มีนักเรียนเกือบ 1 ใน 4 ที่เคยอยู่ตามลำพังกับคนรัก/แฟน/กิ๊กในที่ลับตาคน (ร้อยละ 20.4) และมีการสัมผัสโอบกอด/จูบ/ลูบคลำกับคนรัก/แฟน/กิ๊กหรือเพื่อนต่างเพศ (ร้อยละ 21.1) ซึ่งเป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย

3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน

3.1 การรับรู้ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ เมื่อพิจารณาแยกประเด็นแล้วพบว่า

ประเด็นการคบเพื่อนต่างเพศ เช่น การใช้เวลาอยู่ใกล้ชิดกับคู่อรักหรือกิ๊กมากๆ จะเป็นสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ได้ มีนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 85.6) เห็นด้วย โดยนักเรียนหญิงเห็นด้วยกับเรื่องนี้ใกล้เคียงกับนักเรียนชาย (ร้อยละ 82.6 และ 82.6) นักเรียนรับรู้ว่าการจับมือถือแขนระหว่างคู่อรัก/แฟนว่าเป็นเรื่องธรรมดามากกว่าการโอบกอด/จูบ ระหว่างคู่อรัก/แฟน (ร้อยละ 67.0 และ 54.0) นักเรียนชายและนักเรียนหญิงเห็นด้วยกับเรื่องนี้ต่างกันเล็กน้อย โดยสรุปนักเรียนเห็นว่า การคบเพื่อนต่างเพศเป็นเรื่องธรรมดามากกว่า

ประเด็นการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่น คบเพื่อนที่อ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการคบเพื่อนที่ชอบดูภาพยนตร์ วีดีโอ วีซีดี ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ นักเรียน

เห็นด้วยว่าจะทำให้ตนเองอยากลองทำตามเพื่อนไปด้วย ร้อยละ 63.4 และ 60.9 ตามลำดับ พบว่านักเรียนผู้ชาย เห็นด้วยมากกว่านักเรียนหญิง (ร้อยละ 66.8 และ 55.7)

ในประเด็นเกี่ยวกับการได้รับสื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ เช่นการดูภาพยนตร์ วีดีโอ วีซีดี และการอ่านหนังสือที่มีที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่รับรู้ว่าการรับสื่อเหล่านี้จะทำให้เกิดการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศได้ แต่เห็นด้วยกับการดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหากระตุ้นอารมณ์ทางเพศมากกว่าการอ่านหนังสือที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (ร้อยละ 83.8 และ 73.1) แต่ นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงที่เห็นด้วยกับเรื่องนี้แตกต่างกัน โดยนักเรียนชายเห็นด้วยกับการดูภาพยนตร์ วีซีดี วีดีโอ น้อยกว่านักเรียนหญิง (ร้อยละ 81.6 และ 85.8) ส่วนการดูภาพและเนื้อหาปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ นักเรียนชายเห็นด้วยมากกว่านักเรียนหญิง (ร้อยละ 77.9 และ 68.9) โดยรวมแล้วนักเรียนรับรู้ว่าการรับสื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศกระตุ้นให้มีความอยากลองและมีโอกาสมีเพศสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น แต่การอ่านหนังสือเป็นสาเหตุน้อยกว่าการดูภาพยนตร์หรือวีซีดี

ในประเด็นการมีสถานที่ลับตาในการพบปะและการเที่ยวสถานเริงรมย์ นักเรียนชายจะเห็นด้วยกับเรื่องนี้ น้อยกว่านักเรียนหญิง แต่โดยรวมแล้วพบว่านักเรียนเห็นว่าการอยู่ในที่ลับตาสองต่อสองกับคูรัก/แฟน นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ มากกว่าการเที่ยวสถานเริงรมย์เล็กน้อย (ร้อยละ 87.6และ86.6)

สำหรับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ทำให้เสี่ยงที่จะมีเพศสัมพันธ์พบว่า นักเรียนชายส่วนใหญ่ (ร้อยละ 82.1) เห็นด้วยและมีนักเรียนหญิงเห็นด้วย ร้อยละ 73.9 ในภาพรวมแล้วพบว่ามีนักเรียนร้อยละ 85.0 รับรู้ว่าการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทำให้มีความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์

3.2 ด้านทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์ เมื่อพิจารณาแยกประเด็นแล้ว มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การพูดคุยเรื่องเพศพบว่า มีนักเรียนชายร้อยละ 74.7 เห็นด้วยกับการพูดคุยเรื่องเพศอย่างเปิดเผยกับพ่อแม่ น้อยกว่านักเรียนหญิง (ร้อยละ84.9) โดยรวมแล้วพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 80.1) เห็นด้วยกับการพูดคุยเรื่องเพศอย่างถูกต้องและเปิดเผยกับพ่อแม่ และการพูดคุยเรื่องเพศมีนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 53.2 และ 55.7) ที่ไม่เห็นด้วยที่จะพูดคุยเรื่องเพศเฉพาะในกลุ่มเพื่อนเท่านั้น โดยสรุปพบว่านักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งเห็นด้วยกับการพูดคุยเรื่องเพศอย่างถูกต้อง และเปิดเผยกับพ่อแม่ได้ ไม่ใช่เฉพาะในกลุ่มเพื่อนเท่านั้น

ประเด็นการแสดงออกทางเพศ เช่น การที่ในสังคมชนบทปัจจุบันนิยมให้มีการจ้างวงดนตรีที่นำเครื่องและหางเครื่องแต่งกายโชว์สัดส่วนมาเต้นโชว์ด้วยท่าทางขั้วอารมณ์ทางเพศพบว่า นักเรียนชายมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 66.3) มีความคิดเห็นต่อเรื่องนี้ว่าเป็นเรื่องปกติของสังคมปัจจุบัน แต่นักเรียนหญิงเกือบครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 42.9) ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้มากกว่าในภาพรวม(38.6)

นอกจากนั้นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 65.8 และ 71.2) เห็นว่าการแสดง การโอบกอด จูบ และจับมือถือแขนของวัยรุ่นที่เป็นคู่รักกันเป็นเรื่องธรรมดาของสมัยปัจจุบัน โดยรวมแล้วพบว่า มีนักเรียนมากกว่าครึ่งเห็นด้วยกับเรื่องนี้

ส่วนประเด็นการมีคู่รัก/แฟนของวัยรุ่น นักเรียนชายร้อยละ 71.6 เห็นด้วยว่าเป็นเรื่อง ธรรมดา และนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ (ร้อยละ 82.5) ก็เห็นด้วยเช่นเดียวกัน ในภาพรวมแล้ว มีนักเรียนเห็นด้วยกับประเด็นนี้มากกว่า 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 77.4) ส่วนการมีคู่รัก/แฟนหลายคนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ (61.4) ไม่เห็นด้วย แต่นักเรียนหญิงไม่เห็นด้วยมากกว่านักเรียนชาย (ร้อยละ 63.2 และ 59.5 ตามลำดับ) การมีคู่รัก/กิ๊กแล้วทำให้รู้สึกที่ตนเองมีคุณค่าและมีเสน่ห์ พบว่ามีนักเรียนมากกว่า ครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 66.0) เห็นด้วยกับเรื่องนี้ มีนักเรียนชายเห็นด้วยกับเรื่องร้อยละ 63.2 แต่นักเรียนหญิง เห็นด้วยร้อยละ 45.5 เท่านั้น นอกจากนี้มีนักเรียนชายร้อยละ 50.5 เห็นว่าการมีคู่รักสามารถช่วยเหลือ เรื่องการเรียนได้ด้วย แต่นักเรียนหญิงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 64.6) ที่ไม่เห็นด้วยว่าคู่รักจะช่วยเรื่อง การเรียนได้ โดยภาพรวมแล้วพบว่า มีนักเรียนมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 57.5) ที่ไม่เห็นด้วยว่าคู่รักจะ สามารถช่วยเหลือเรื่องการเรียนได้

ประเด็นการมีเพศสัมพันธ์และอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน เช่น เรื่องการใช้บริการทางเพศมี นักเรียนชาย ร้อยละ 66.3 เห็นว่าเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจเช่นเดียวกับนักเรียนหญิงส่วนมาก (ร้อยละ 80.2) ที่ มีความเห็นด้วย โดยรวมแล้วพบว่า มีนักเรียนเกือบ 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 73.6) รังเกียจการใช้บริการทาง เพศ นอกจากนี้มีนักเรียนชายมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 69.5) เห็นด้วยว่าผู้หญิงที่ฟรีเซ็กซ์จะเสียโอกาส ในการเริ่มต้นกับผู้ชายที่ดี และนักเรียนหญิงก็เห็นด้วยกับเรื่องนี้มากกว่าเพศชายด้วย (ร้อยละ 78.8) ใน ภาพรวมแล้วมีนักเรียนร้อยละ 74.4 เห็นด้วยกับเรื่องนี้ ส่วนเรื่องการทดลองอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงานนั้น มีนักเรียนชายเกือบ 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 70.5) เห็นว่าเป็นสิ่งที่ดีทำให้ทราบอุปนิสัยและจิตใจ ส่วน นักเรียนหญิงเห็นด้วยเพียงร้อยละ 52.8 เท่านั้น โดยรวมมีนักเรียน ร้อยละ 61.2 ที่เห็นด้วยกับการอยู่ กับคู่รักก่อนแต่งงาน

ในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นชาย มีนักเรียนชายมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 55.8) เห็นว่า การที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องปกติ ใกล้เคียงกับนักเรียนหญิงที่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ ร้อยละ 51.4 เมื่อมองในภาพรวมแล้ว พบว่า มีนักเรียนมากกว่าครึ่งเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อน แต่งงานของวัยรุ่นชายเป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้มีนักเรียนชายมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 56.3) ที่เห็น ว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหลายคนแสดงถึงการเป็นคนมีเสน่ห์ดึงดูดใจเพศตรงข้ามได้สูง ตรงกันข้ามกับนักเรียนหญิงมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 56.3) ที่ไม่เห็นด้วย และการมีเพศสัมพันธ์ เป็นการแสดงความจริงใจต่อกันของคู่รัก/กิ๊กนั้น มีนักเรียนชายมากกว่าครึ่ง (ร้อยละ 51.6) และ นักเรียนหญิงร้อยละ 78.8 ที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ โดยรวมแล้วนักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ

65.9) ที่ไม่เห็นด้วยว่า การมีเพศสัมพันธ์จะเป็นการแสดงถึงความจริงใจต่อกันระหว่างคู่รัก/แฟน นักเรียนชายก็ไม่ได้เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ (ร้อยละ 52.6) และนักเรียนหญิงไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้มากกว่านักเรียนชาย (ร้อยละ 77.8) โดยสรุปแล้ว พบว่ามีนักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 65.9) ที่ไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ ว่าจะเป็นการผูกมัดไม่ให้นอกใจกัน มีนักเรียนหญิงร้อยละ 76.4 ที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ ในภาพรวมแล้วมีนักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 65.9) ที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ ในทำนองเดียวกันก็พบอีกว่ามีนักเรียนถึง 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 75.4) ที่ไม่เห็นด้วยกับการลองมีเพศสัมพันธ์ มีนักเรียนหญิงส่วนมาก (ร้อยละ 86.8) ไม่เห็นด้วย และนักเรียนชายที่ไม่เห็นด้วยมีน้อยกว่า (ร้อยละ 62.6) ส่วนการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงขายบริการทางเพศพบว่ามีนักเรียนเกือบ 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 73.6) ที่ไม่เห็นด้วย และมีนักเรียนหญิงส่วนมาก (ร้อยละ 83.5) ก็ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้เหมือนกัน ในเรื่องการมีคู่นอนหลายคนมีนักเรียนชายมากกว่าครึ่งไม่เห็นด้วยว่าเป็นเรื่องเท่หรือมีเสน่ห์ และนักเรียนหญิงส่วนมาก (ร้อยละ 86.2) ก็ไม่เห็นด้วย โดยสรุปพบว่ามีนักเรียนมากกว่า 3 ใน 4 ส่วน (ร้อยละ 75.3) ไม่เห็นด้วยกับการมีคู่นอนหลายคน

นักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่งที่ไม่เห็นด้วยกับการที่วัยรุ่นจะคู่อุปถัมภ์ร้านอาหารทางเพศได้อย่างเปิดเผย มีนักเรียนหญิงไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้มากกว่านักเรียนชายเล็กน้อย (ร้อยละ 67.9 และ 52.6 ตามลำดับ) และนักเรียนมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 53.5) เห็นว่า วัยรุ่นไม่ควรหมกมุ่นอ่านหนังสือประเภทปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ โดยมีนักเรียนชายที่เห็นด้วยมีร้อยละ 55.8 และมีนักเรียนหญิงเห็นด้วยร้อยละ 51.4

3.3 ปัจจัยเอื้อต่อพฤติกรรมทางเพศมีนักเรียนส่วนใหญ่มีความสะดวกในการจัดหาสื่อ (ร้อยละ 85.6) และมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการรับสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ในบ้านที่พักอาศัย (ร้อยละ 83.1) เช่น ทีวี เครื่องเล่น และวีซีดี มีนักเรียนเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ 16.9) เท่านั้นที่ไม่มีนักเรียนมีอิสระในการนำสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมาใช้เพียงร้อยละ 11.7 และมีสถานที่ลับตาในการพบปะ/สังสรรค์ร้อยละ 19.2 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบ้านของเพื่อน/คู่รัก ที่ไม่มีผู้ปกครองอยู่ด้วย (ร้อยละ 67.5) รองลงมาคือ หอพักร้อยละ 35.1 สถานที่พักผ่อนตามธรรมชาติร้อยละ 32.5 และบ้านเพื่อน/คู่รักที่มีผู้ปกครองอีก ร้อยละ 20.8 นักเรียนส่วนใหญ่ทราบว่า มีบทลงโทษนักเรียนที่ทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียนในเรื่องชู้สาว (ร้อยละ 93.0)

3.4 ด้านปัจจัยเสริมต่อพฤติกรรมทางเพศ มีนักเรียนที่มีเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจได้เป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 85.1) เคยปรึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์กับเพื่อน (ร้อยละ 31.6) นักเรียนทำตามสิ่งที่เพื่อนชักนำให้แต่งกายล่อแหลม และช่วยอารมณ์ทางเพศบางครั้งร้อยละ 21.4 ร้อยละ 1.7 ทำตามทุกครั้ง การทำตามสิ่งที่เพื่อนชักนำให้แสดงบทรักปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีนักเรียนร้อยละ 76.9 ไม่ทำตาม นักเรียนอีกร้อยละ 20.1 ทำตามบางครั้ง และนักเรียนร้อยละ 3 ทำตามทุกครั้ง

สำหรับพฤติกรรมที่นักเรียนเคยทำตามสภาพการณ์ต่างๆ มีนักเรียนเคยดูหนังไปมากที่สุด (ร้อยละ 28.6) รองลงมาคือการมีคูรัก/แฟนร้อยละ 28.1 การนัดพบปะสังสรรค์มีร้อยละ 24.9 ส่วนการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีนักเรียนเคยทำร้อยละ 19.7 การอ่านหนังสือไป มีนักเรียนเคยทำร้อยละ 19.2 การเล่นเกมที่มีเนื้อหาทางเพศสัมพันธ์มีนักเรียนเคยทำร้อยละ 12.2 และนักเรียนยังมีการนอนค้างคืนนอกบ้านของตนเองอีกร้อยละ 11.7 และการเที่ยวคาราโอเกะ มีเพียงส่วนน้อย (ร้อยละ 10.9) ส่วนการเที่ยวผับ และไปรับจ้างเสิร์ฟอาหาร/เครื่องดื่มมีนักเรียนเคยทำเพียงร้อยละ 8.5 เท่านั้น ส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในการทำตามสภาพการณ์ต่างๆ ดังกล่าว คือ เพื่อนมากที่สุด อยู่ระหว่างร้อยละ 57.5 – 81.1 สภาพการณ์ที่เพื่อนมีอิทธิพลมากที่สุดคือ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ (ร้อยละ 81.1) สภาพการณ์ที่เพื่อนมีอิทธิพลน้อยที่สุดคือ การมีคูรัก/แฟน (ร้อยละ 57.5) โดยสรุปแล้วการตัดสินใจทำตามสภาพการณ์ต่างๆ ของนักเรียนพบเพื่อนมีอิทธิพลมากที่สุด

ด้านสื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่อที่มีส่วนปลูกเร้าให้อยากลองมีเพศสัมพันธ์มากที่สุดของนักเรียนคือ วิซีดี (ร้อยละ 65.7) รองลงมาคือ ละครทางโทรทัศน์ (ร้อยละ 20.1) นิตยสารบันเทิง (ร้อยละ 6.5) และอื่นๆ ร้อยละ 7.7 เช่น หนังสือการ์ตูน และมีนักเรียนส่วนใหญ่ (ร้อยละ 93.5) ที่ตอบว่าไม่มีสื่อชนิดใดที่ทำให้อยากลองมี/มีเพศสัมพันธ์ ในการเคยเห็นบทรัก นักเรียนส่วนใหญ่เคยเห็นภาพการแสดงบทรักมาแล้ว (ร้อยละ 80.1) โดยกว่าครึ่งหนึ่งเห็นจากละครทางโทรทัศน์ (ร้อยละ 58.3) วิซีดี (ร้อยละ 45.3) และจากการเห็นเพื่อนๆ ทำร้อยละ 18.9

3.5 การที่นักเรียนเคยดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีร้อยละ 39.8 นักเรียนมีการดื่มครั้งแรกตั้งแต่อายุน้อยกว่า 10 ปี ร้อยละ 2.5 อีกร้อยละ 55.6 เคยดื่มครั้งแรกเมื่ออายุระหว่าง 10–13 ปี รองลงมาคือ เมื่ออายุระหว่าง 14–17 ปี (ร้อยละ 41.3) และ 18 ปีขึ้นไป (ร้อยละ 0.6) อายุเฉลี่ยที่ดื่มครั้งแรกประมาณ 13 ปีในกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์พบว่า มีการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก่อนมีเพศสัมพันธ์ถึงร้อยละ 77.4 และในปัจจุบันนักเรียนที่เคยดื่มมากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 54.4) ยังดื่มอยู่

4. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยนำกับพฤติกรรมทางเพศพบว่า อายุ สภาพการอยู่อาศัย และทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยพบว่า กลุ่มอายุ 18-22 ปี มีพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด (ร้อยละ 14.3) รองลงมาคือกลุ่มอายุ 15–17 ปี (ร้อยละ 11.0) และกลุ่มอายุ 10-14 ปี ตามลำดับ มีนักเรียนไม่ได้อยู่อาศัยกับบิดามารดามีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนที่อยู่อาศัยกับบิดามารดา (ร้อยละ

18.2 และ 6.8 ตามลำดับ) และนักเรียนที่มีทัศนคติไม่ดี มีพฤติกรรมทางเพศมากกว่ากลุ่มที่มีทัศนคติปานกลางและดี (ร้อยละ 19.1 12.5 และ 2.5 ตามลำดับ)

ส่วนปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ฐานะเศรษฐกิจของครอบครัว สถานภาพสมรสของบิดามารดา และการรับรู้ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า นักเรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 8.9 และ 6.6 ตามลำดับ) นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ร้อยละ 10.8 และ 6.9) ด้านฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวพบว่า นักเรียนที่มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวยากจน และร่ำรวยมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวแบบพออยู่พอกิน และนักเรียนที่บิดามารดาไม่ได้อยู่ด้วยกันมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันแม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ก็ตาม ส่วนการรับรู้ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์นั้นพบว่านักเรียนที่มีการรับรู้ปานกลางมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศ (ร้อยละ 8.1) มากกว่านักเรียนที่มีการรับรู้ต่ำ (ร้อยละ 7.4) และนักเรียนที่มีการรับรู้สูง (ร้อยละ 6.6)

ปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ความพอเพียงของรายรับ การเข้าถึงสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ และการมีสถานที่ลับตาในการพบปะสังสรรค์ พบว่านักเรียนกลุ่มที่มีความพอเพียงของรายรับไม่พอใช้มีพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด (ร้อยละ 21.7) รองลงมาคือ กลุ่มที่มีความพอเพียงรายรับพอใช้ไม่มีเหลือเก็บ กลุ่มพอใช้บ้างไม่พอใช้บ้าง และกลุ่มพอใช้มีเหลือเก็บ ตามลำดับ และนักเรียนกลุ่มที่เข้าถึงสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศมีพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด (ร้อยละ 18.3) นักเรียนที่มีสถานที่ลับตาในการพบปะสังสรรค์มีพฤติกรรมทางเพศ (ร้อยละ 27.3) มากกว่านักเรียนที่ไม่มีสถานที่ลับตาในการพบปะสังสรรค์ (ร้อยละ 3.1)

สำหรับปัจจัยอื่นที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ประเภทของรายรับ และการรับรู้บทลงโทษและกฎระเบียบของโรงเรียนเรื่องชู้สาว นักเรียนที่มีรายรับไม่ป็นรายวันมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีรายรับเป็นรายวัน และมีแนวโน้มว่า นักเรียนที่รับรู้บทลงโทษและกฎระเบียบของโรงเรียนเรื่องชู้สาว จะมีพฤติกรรมทางเพศ (ร้อยละ 8.0) มากกว่านักเรียนที่ไม่รับรู้ (ร้อยละ 3.6)

ปัจจัยเสริมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อิทธิพลของเพื่อน การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว และการได้รับสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีนักเรียนที่ทำตามที่เพื่อนชักนำมีพฤติกรรมทางเพศมากที่สุด (ร้อยละ 17.1)

รองลงมาคือ นักเรียนที่ไม่ทำตามเพื่อนชักนำ (ร้อยละ 3.3) และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจทุกเรื่องมีพฤติกรรมทางเพศมากที่สุดคือ ร้อยละ 33.3 รองลงมาคือ นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบแบบปล่อยปละละเลย (ร้อยละ 12.7) นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันเรื่องพฤติกรรมทางเพศมีร้อยละ 8.2 และนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลมีพฤติกรรมทางเพศน้อยที่สุดมีร้อยละ 5.1 ส่วนนักเรียนที่ได้รับสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ มีพฤติกรรมทางเพศร้อยละ 9.6 แต่นักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้รับสื่อปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศเลย

การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักเรียนที่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มีพฤติกรรมทางเพศ (ร้อยละ 16.9) มากกว่านักเรียนที่ไม่ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่มีพฤติกรรมทางเพศมีร้อยละ 1.7 เท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1.1 บุคลากรทางด้านสุขภาพ และสถานศึกษา สามารถนำข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรมและสถานที่ ที่ป้องกันพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน เช่น เมื่อกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษาควรจะต้องอยู่ในความดูแลสอดส่องของครูและผู้ปกครองตลอดหรือสารวัตรนักเรียน ไม่ปล่อยให้เด็กนักเรียนทำหรือแอบทำกิจกรรมตามลำพังโดยปราศจากผู้รับผิดชอบ

1.2 เนื่องจากพบว่า นักเรียนเริ่มมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุประมาณ 14 ปี จึงควรมีการสอนเรื่องเพศศึกษาแก่นักเรียนตั้งแต่เขาเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น หรือชั้นประถมศึกษาตอนปลาย เพื่อให้เขาได้ตระหนักรู้และมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศก่อน ไม่ใช่ให้รู้เมื่อเขาอยากลอง

1.3 ผู้ปกครองควรจัดสภาพการอยู่อาศัยที่เหมาะสมตลอดถึงชี้แนะการเรียนรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ จากสื่อต่างๆด้วย และไม่ปล่อยให้สถานี่หลับตาในการทำกิจกรรมต่างๆ ตามลำพัง โดยเฉพาะกิจกรรมการพบปะสังสรรค์ ไม่ควรให้มีเครื่องดื่มประเภทแอลกอฮอล์ให้ และต้องควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินในสิ่งที่จำเป็นเท่านั้น

1.4 สนับสนุนให้ครอบครัวมีส่วนร่วมในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาวัยรุ่นพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ควรมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่ผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัว เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูลูกวัยรุ่น เพื่อให้ ผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัว ได้เข้าใจพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้านของวัยรุ่น ซึ่งจะทำให้ผู้ปกครองมีความรู้และทักษะในการจัดสภาพการอยู่อาศัย และปลูกฝังทัศนคติเรื่องเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องแก่บุตรหลานให้เหมาะสมกับช่วงวัย และพร้อมที่จะเป็นที่ปรึกษาแนะนำแก่บุตรหลานได้อย่างเหมาะสม และเป็นที่ยปรึกษาแก่บุตรหลานให้มากขึ้นทุกเรื่อง

1.5 บุคลากรในสถานศึกษาควรจะได้รับคำสั่งหรือรับทราบข้อมูลของนักเรียนกลุ่มเสี่ยง โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มที่ไม่ได้อยู่อาศัยกับบิดามารดา เพื่อจะได้ติดตามดูแลและป้องกันพฤติกรรมทางเพศต่อไป ภายใต้หลักการ โรงเรียนส่งเสริมสุขภาพ

1.6 สถานศึกษาควรมีการจัดอบรมทักษะชีวิต (Life skills) ให้แก่นักเรียนเพื่อเสริมสร้างทักษะในการตัดสินใจและปฏิเสธ และทักษะในการต่อรอง เพื่อนำไปสู่การป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

1.7 รัฐบาลมีนโยบายควบคุมสื่อ ที่มีส่วนกระตุ้นความรู้สึทางเพศและสถานบันเทิงรมย์และสื่อควรจะเป็นแบบอย่างที่ดีในการนำเสนอเรื่องเพศสัมพันธ์อย่างมีความรับผิดชอบ

1.8 เจ้าหน้าที่สาธารณสุขควรจะมีการศึกษารับรู้ ทักษะคิดและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ตรงประเด็นยิ่งขึ้น ตลอดจนร่วมมือกับสถานศึกษา ในการให้ความรู้ ข่าวสาร และจัดให้มีกิจกรรมรณรงค์ และสนับสนุนสื่อในการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่างสม่ำเสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่อยู่นอกระบบการศึกษา เช่น กลุ่มนักเรียนการศึกษานอกโรงเรียน หรือกลุ่มที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม

2.2 ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมถึงสถานภาพสมรสของบิดามารดาของนักเรียนที่มีพฤติกรรมทางเพศและไม่มีพฤติกรรมทางเพศเปรียบเทียบกัน

2.3 ควรมีการศึกษาปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจอื่นๆ ตลอดจนถึงฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวที่มีผลกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนเพิ่มขึ้น เพราะปัจจุบันสภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงเร็วมาก น่าจะมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน

2.4 ควรมีการศึกษารับรู้ความเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ให้ละเอียดในแต่ละด้านว่ามีความสัมพันธ์หรือไม่อย่างไรกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน